

Arrest

nr. 134 377 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 8 maart 1977, 25 april 1981, 31 juli 2004 en 17 augustus 2005.

Op 1 december 2011, 19 december 2011, 20 december 2011 en 25 juni 2012 dienen de verzoekende partijen aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 juli 2014, met kennisgeving op 23 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.12.2011, 19.12.2011, 20.12.2011 en 25.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

U., S. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Grozny op (...)

K., L. (...) ((R.R.: (...))

geboren te Grozny op (...)

+ 2 minderjarige kinderen: K., A. (...), geboren te Grozny op (...)

K., I. (...), geboren te Grozny op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 16.04.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Uit de bewoordingen van het middel en uit het feit dat de beslissing van 15 juli 2014 waarbij de aanvragen van 1 december 2011, 19 december 2011, 20 december 2011 en 25 juni 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, blijkt dat dit de in casu bestreden beslissing betreft. Waar de verzoekende partijen op de eerste bladzijde van hun verzoekschrift stellen een beroep in te dienen tegen *“de weigeringsbeslissing uitgevaardigd door de Dienst Vreemdelingenzaken tegen zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980”*, betreft dit materiële vergissingen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen onder meer de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van Mijnheer K. (...) een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

(...)

De verzoekende partij levert standaarden medische getuigschriften die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een “hépatite chronique C et amputation du membre inférieur droit sous le genou”. De schaal van ernst is levensbedreigend aangezien de vorm C van de hepatitis de ernstigste van de ziekte is..

Op standaarden medische getuigschriften uitgeschreven door Dr L.J. (...) is het mogelijk af te leiden dat de aandoening waaraan Mijnheer K.L. (...) lijdt zeer ernstig is gezien als de behandeling wordt gestopt er “complication de cirrhose hépatique et de carcinome hepatocellulaire” zal zijn. In het geval van een slecht onderhoud van de prothésis of het been, kunnen “ulcère du moignon” de goede evolutie versterken.

Mijnheer K.L. (...) wenst te benadrukken dat dat staat heel duidelijk dat “la maladie hépatique constitue un réelle risque pour l'intégrité physique de la personne”

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van de verzoekende partij en de hele gezin;

(...)

De verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat Uw Raad al een arrest voor de verzoekende partij heeft genomen in verband met deze aanvraag 9ter ingediend door de verzoekende partij.

Het gaat om hetzelfde het rechtspunt d.w.z. de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

U Raad heeft beide beslissingen vernietigd omwille van het feit dat het gaat om een schending van de motiveringsplicht en het artikel 3 van E.V.R.M. (Zie RvV 108 370, 108 393 en 108 423).

Bovendien, een arrest van Uw Raad, in een Franstalige kamer, van 27 november 2012 (CCE 92 309) stelt vast dat “ (...) en adoptant, le libellé de l'article 9 ter de la loi, le législateur a entendu astreindre la partie adverse (de Belgische Staat) à un contrôle des pathologies allégué qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoqué par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverse hypothèse spécifiques » en dat « La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou le pays de résidence, à savoir :

- Celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;*
- Celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;*
- Celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque pour la vie du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses.(...) »

Dus moet de beslissing ten opzichte van de drie soorten ziektes gemotiveerd worden.

Maar forceert is vast te stellen dat de tegenpartij zich in algemene termen beperkt om zijn weigering alleen op het reële risico voor het leven van de verzoekende partij te motiveren;

Het is dus een stereotypische beslissing zonder rekening met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij te houden.

Bovendien is de ziekte van de verzoekende partij niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een motivatiegebrek ten opzichte van het onmenselijke en vernederende karakter beschadigend van de niet- behandeling van de ziekte, des te meer dat een ander arrest van een Franstalige kamer van Uw Raad van 10 december 2012 verklaart dat “ le Conseil ne peut que constater qu'il ressort tant de la demande d'autorisation de séjour des parties requérantes que des certificats

médicaux y annexés, dont la partie défenderesse disposait au moment de la prise de décision attaquée, que les parties requérantes faisaient valoir une corrélation entre l'état de santé de leur enfant et un retour dans son pays d'origine, à savoir notamment une possibilité d'aggravation de son état, argument qui n'est aucunement rencontré par la décision entreprise, qui se limite à faire état de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d'origine. (...) Dès lors, le Conseil constate que le risque allégué par les parties requérantes en cas de retour dans leur pays d'origine – à savoir notamment l'aggravation des crises de leur enfant malade – l'est à la fois au titre de condition de recevabilité et de fondement de leur demande d'autorisation de séjour. Ce constat s'impose d'autant plus qu'il ressort du certificat médical duquel l'allégation de ce risque est tirée – annexé à la demande –, que ce risque a été appréhendé par le médecin de l'enfant des parties requérantes dans l'hypothèse d'un retour au Congo. »

Een terugkeer naar het land van oorsprong zou een verergering van de gezondheidstoestand van de verzoeker betekenen die zich dan ook niet correct en adequaat zou kunnen doen verzorgen;

Wegens alle hierboven vermelde redenen is het duidelijk dat de genegenheid waarvan de verzoekende partij lijden zeer ernstig zijn en eend aangewezen medische behandeling vereist;

(...)

Ten slotte de gezondheidstoestand van de verzoekende partij vereist specifieke behandelingen die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst;

Dat er dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet getuigd heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekende partij voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekende partij lijdt alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;

Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de motivering van de bestreden beslissing vrij stereotiep zou zijn en dat er onvoldoende werd gemotiveerd. De verzoekende partij houdt voor dat de medische toestand van dhr. L.K. (...) een reëel risico zou kunnen inhouden voor diens leven of fysieke integriteit.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De vermeldingen in de bestreden beslissing laten de verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van de verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° (...).” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door de verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In diens advies maakt de arts-adviseur uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Uit de standaard medische getuigschriften dd. 21.09.2011, 30.11.2011, 16.08.2011, 28.05.2010, 16.04.2012 en 18.06.2012 en de medische stukken d.d. 19.09.2011, 13.09.2011, 27.10.2011, 23.03.2011, 07.05.2010, 12.02.2010; 14.02.2010., 20.01.2010, 12.06.2012, 24.05.2012, 11.06.2012, 07.03.2012, 13.12.2011, 21.02.2013, 22.02.2013, 26.03.2013, 22.04.2013 en 24.05.2013 blijkt dat de beschreven hepatitis C actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende behandeld gedurende één jaar met start op 28.09.2012, een verdere behandeling is niet nodig.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.” (eigen markering)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, waarna nopens alle door de verzoekende partij voorgehouden medische aandoeningen op zorgvuldige wijze werd verduidelijkt om welke reden de arts-adviseur van oordeel is dat deze geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling zelfs indien er geen behandeling in het herkomstland beschikbaar is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij gaat in haar inleidend verzoekschrift volkomen voorbij aan de vaststelling van de arts-adviseur dat de aandoening afdoende werd behandeld gedurende één jaar en dat verdere behandeling niet nodig is.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst diende in voorliggend geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Zie ook:

“Anders dan verzoekers voorhouden heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst, aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan zij lijden, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect.” (R.v.V. nr. 126.173 dd. 25.06.2014)

En ook:

“Gelet op voormeld advies kan eerste verzoeker geenszins worden gevolgd, waar hij stelt dat hierin enkel een advies wordt verstrekt waarbij enkel een levensbedreigende ziekte in aanmerking wordt genomen, alsook enkel inzake de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven en dit zonder na te gaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of voor een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. In dit advies wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit en dat zelfs indien de behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling.” (R.v.V. nr. 114.097 dd. 21.11.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Zie ook:

“De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat zijn aandoening wel ernstig is, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van verzoeker. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.” (R.v.V. nr. 96.101 dd. 30.01.2013)

Verzoekende partij kan evenmin gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de arts-adviseur dd. 16.04.2014.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

In antwoord op de kritiek alsdat de aandoening van dhr. L.K. (...) niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat zulks geen afbreuk doet aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing wel uitdrukkelijk verwezen wordt naar het advies, waarvan de inhoud geacht wordt deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

Zie dienaangaande:

“In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen die verzoeker aanvoerde behandeld en genezen zijn of actueel geen behandeling vereisen en dat verzoeker arbeidsgeschikt is en een normaal leven kan leiden.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

“aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer aan de bestreden beslissing werd gevoegd en mede ter kennis is gebracht aan verzoekers, maakt dit integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing en dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer, afdoende gemotiveerd is.” (R.v.V. nr. 109.933 dd. 17.09.2013)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op heden niet dienstig kan voorhouden dat haar gezondheidstoestand zal verergeren, doordat in het land van herkomst geen adequate en correcte zorgen beschikbaar zijn. Dienaangaande dient te worden verwezen naar het advies dd. 16.04.2014, waarin uitdrukkelijk werd geconcludeerd dat de hepatitis C van de verzoekende partij afdoende is behandeld en dat er geen verdere behandeling nodig is.

De beschouwingen van de verzoekende partij nopens de moeilijke toegankelijkheid van de Russische gezondheidszorg doen bijgevolg niet terzake.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat de bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat de verzoekende partij niet inziet om welke reden de bestreden beslissing een schending zou kunnen uitmaken van art. 3 EVRM, en dit nog los van het absolute gebrek aan staving door de verzoekende partij van de ingeroepen schending door concrete gegevens.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partijen bekritisieren de bestreden beslissing onder meer inhoudelijk, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet - waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd - daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van deze bepaling die ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

Uit de verschillende standaard medische getuigschriften en attesten die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat tweede verzoekende partij gekend is met een chronische hepatitis C problematiek waarvoor zij een behandeling onderging en verder dient opgevolgd te worden, en dat zij een prothese heeft aan het rechteronderbeen die regelmatig moet worden vervangen/onderhouden. De niet-behandeling of -opvolging van de chronische hepatitis C zal volgens de behandelende arts "*cirrhose hépatique et de carcinome hépatocellulaire*" tot gevolg hebben, een slecht onderhoud van de prothese zou op haar beurt leiden tot "*des ulcères du moignon*". De behandelende arts vermeldt uitdrukkelijk in zijn standaard medische adviezen dat de betrokkene regelmatig klinisch en biologisch dient te worden opgevolgd ("*PCR et tests hépatiques, échographie hépatique*") en dit zowel via de eerstelijns-gezondheidszorg als door specialisten in gastro-enterologie en door een bewegingsspecialist daar het om chronische aandoeningen gaat.

In het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 16 april 2014, dat als basis fungeert voor de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.12.2011, 19.12.2011, 20.12.2011 en 25.06.2012.

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 21.09.2011, 30.11.2011, 16.08.2011, 28.05.2010, 16.04.2012 en 18.06.2012 en de medische stukken d.d. 19.09.2011, 13.09.2011, 27.10.2011, 17.08.2011, 23.03.2011, 07.05.2010, 12.02.2010, 14.02.2010, 20.01.2010, 12.06.2012, 24.05.2012, 11.06.2012, 07.03.2012, 13.12.2011, 21.02.2013, 22.02.2013, 26.03.2013, 22.04.2013 en 24.05.2013 blijkt dat de beschreven hepatitis C actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende behandeld gedurende één jaar met start op 28.09.2012, een verdere behandeling is niet nodig.

Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Hoewel uit de standaard medische getuigschriften blijkt dat er negatieve gevolgen worden verbonden aan de niet-opvolging van de chronische aandoeningen waaraan de tweede verzoekende partij lijdt door dokters en specialisten, oordeelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat "*blijkt dat de beschreven hepatitis C actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende behandeld gedurende één jaar met start op 28.09.2012, een verdere behandeling is niet nodig.*"

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing is gesteund op gegevens die niet volledig overeenstemmen met het dossier en niet nagezien werden.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Hoewel de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijkt hoeft te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, dient uit het advies zelf of uit de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld.

De ambtenaar-geneesheer kan niet uit een gebrek aan informatie afleiden dat een verdere behandeling niet nodig is en dat er aldus geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. In casu meent de

ambtenaar-geneesheer dat een verdere behandeling van de hepatitis C niet nodig is, terwijl het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan hij dit beweert. Weliswaar blijkt uit de meest recente aan de aanvraag toegevoegde standaard medische getuigschriften en andere medische stukken dat voor de chronische hepatitis C gedurende een jaar een behandeling werd gevolgd met ingang van 28 september 2012 en niet dat er ondertussen een nieuwe dergelijke behandeling werd gestart, toch wordt in elk standaard getuigschrift gewezen op het feit dat dit een chronische aandoening is waarbij opvolging door artsen en specialisten noodzakelijk is, gelet op de mogelijke complicaties. Nergens blijkt overigens dat de betrokkene volledig genezen is.

Bovendien blijkt uit het advies niet dat rekening werd gehouden met het standaard medisch getuigschrift van 22 januari 2014 dat nochtans voor het verstrekken van het advies op 16 april 2014 aan de verwerende partij werd overgemaakt. Hierin stelt de behandelende arts dat de op 28 september 2012 gestarte behandeling een einde nam begin september 2013, maar vervolgens "*Il nécessite uw suivi gastroentérologique et biologique*". Wat de voorziene duur van de noodzakelijke behandeling betreft, preciseert de behandelende arts dat "*En attente des résultats pour juger l'efficacité de la trithérapie anti-HCV dont il a bénéficié: PCR de contrôle qui sera réalisée en mars 2014, qui permettra d'affirmer la rémission définitive*". Hieruit blijkt dat de duur van de behandeling, zo deze noodzakelijk zou zijn, onzeker is en afhankelijk van een bijkomend onderzoek ter opvolging van betrokkene.

Het komt de Raad voor dat de ambtenaar-geneesheer niet op kennelijk redelijke wijze kon besluiten dat « *een verdere behandeling is niet nodig* » zonder kennis te hebben van de resultaten van het onderzoek dat gepland werd in maart 2014, daargelaten de vraag of deze resultaten reeds gekend waren op het ogenblik van het verstrekken van het advies en de verzoekende partijen dus in staat zouden geweest zijn deze over te maken, terwijl de ambtenaar-geneesheer wel op de hoogte was van het feit dat een onderzoek zou plaatsvinden nu dit bleek uit het aan hem overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 22 januari 2014 waarvan hij nalaat melding te maken in het advies. Er kan worden herhaald dat eveneens uit de voorgaande standaard medische getuigschriften de noodzaak bleek om de patiënt op te volgen.

Hoewel artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager bij zijn aanvraag en dus ook nadien alle nuttige inlichtingen dient over te maken aangaande zijn aandoeningen, kan gelet op het voorgaande van de verwerende partij en van de ambtenaar-geneesheer in casu worden verwacht - vooraleer zonder meer te stellen dat een verdere behandeling niet nodig is - zich te informeren naar eventuele actuele medische gegevens nu zij op de hoogte waren van het feit dat de betrokkene lijdt aan chronische aandoeningen waarvoor opvolging door artsen en specialisten vereist is enerzijds en van het feit dat er ten tijde van het verstrekken van het advies nog onderzoeken lopende zijn naar de resultaten van de behandeling en de eventuele noodzaak aan een verdere behandeling anderzijds.

Er kan dan ook niet anders worden geconcludeerd dan dat de ambtenaar-geneesheer zich, zonder hiervoor te verwijzen naar de relevante stavingsstukken, gebaseerd heeft op eigen inzichten en overtuigingen om het advies op te stellen waarop de bestreden beslissing steunt. Dit getuigt in casu niet van behoorlijke feitenvinding, nu het administratief dossier geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de stelling dat een verdere behandeling niet nodig is. Integendeel wordt in de attesten door de behandelende geneesheer onder meer duidelijk gesteld dat het om chronische aandoeningen gaat waarvoor opvolging noodzakelijk is en dat er onzekerheid bestaat over het definitieve resultaat van de afgelopen behandeling en de eventuele noodzaak aan verdere behandeling. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen tot bovenvermelde vaststellingen komen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer zich in het geheel niet uitspreekt over de prothese en de nodige zorgen die de tweede verzoekende partij hiervoor behoeft, terwijl de noodzaak hiertoe blijkt uit elk van de voorgelegde standaard medische getuigschriften.

Aangezien het advies dat de basis vormt voor de bestreden beslissing niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld in samenlezing met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 15 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN